

in dezen tijd en in ons vaderland vele aanhangers. Zij telt onder hare verdeders mannen, die vroeger bijna tot de scheiding waren overgegaan. Ook mannen die bijna door de doleantie medegevoerd waren. Gelukkig gingen hunne oogen nog ter goeder ure open voor het gevaar, waarin zij verkeerden. Op het juiste oogenblik trokken zij zich terug. De bestaande Ned. Herv. kerk, dit beweren ze, is de ware kerk, de eenig ware kerk. De belijdenis is nooit wetig afgeschaff. Het recht tot handhaving is er. Men moet slechts getrouw zijn en op het handhaven der belijdenis en herstel van de ware kerkregering blijven aandringen, door zich aan de bestaande rechtsorde in de kerk te onderwerpen en al het bestaande met schuldgevoel dragen, tot er betere tijden aanbreeken. Want elke handeling, die tot scheiding kan leiden is door Gods woord veroordeeld. Het onheilge scheidt zich van het heilige, het tin van het zilver, de ongeloovige van den geloovige, Adam van God, Kain van Abel, de eerste wereld van Noach; maar nooit geschiedt het omgekeerde, dan alleen onder de Goddelijke toelating; niet op Gods bevel of in Gods gunst.

Op de Ned. Herv. kerk toegepast beteekent dit: nooit mag een geloovige van deze kerk zich scheiden of van haar zich laten scheiden. Want zij is het heilige, de eenig ware kerk des Heeren. Haar te verlaten is Labadistisch en Donatistisch. Het is oproer plegen tegen God en zijne inzettingen, het werk van revolutionairen.

Even als Erasmus zijn scherpe pijlen de Protestanten nazond, zoo ook zijn geesteskinderen in onzen tijd. Vooral die onder hen, die bijna met de doleantie waren medegaan en die in de Herv. kerk zelve, vanwege hun min of meer wispelturig gedrag, niet al te best vertrouwd worden. Geen sofisme is hun te sofistich, zoo het slechts dienst kan doen tegen Gescheidenen en Doleerenden. Zelfs het gebied van den droom wordt te hulp geroepen, op grond van het woord: »Uwe ouden zullen droomen droomen." In den droom wordt het hun geopenbaard, dat zij het geslacht van Sem, maar de verlaters der kerk de Verstootenen zijn, die in de vlakte van Sinaï gemeenschappelijk een toren zoeken te bouwen, om zich een naam te maken.

Diegenen, die men meer als echte Synodalen kan aanmerken, zijn niet zelden verdraagzamer en kunnen beter waardeeren, dan zij die altijd nog een prikkel in hun geweten gevoelen vanwege de waarheid en de gerechtigheid, met welke ook hun geest in aanraking is gekomen. En even als in de dagen van Erasmus, zoo leidt ook hun streven tot behoud van het bestaande, en gaan zij ten onder in de machtige stroom van het kerkelijk leven en de dogmatische richtingen hunner kerk. Zij hervormen niet, maar handhaven, huns ondanks, het vervormde, dat zonder hen moeite zou hebben om te blijven bestaan.

Schriftbeschuwing.

Woord en Vleesch.

Joh. 1: 14.

Johannes wijst ons in het eerste hoofdstuk van zijn Evangelie aan, in welke verhouding de Zoon stond tot de wereld.

Juister gezegd, hij zegt ons, hoe de Zoon in den beginne, dat is, bij de schepping aller dingen optrad.

Als Woord trad hij alstoen op. Niet als Vleesch. Maar als diegene, die spreekt, en het is er, die gebiedt en het staat er. Als degene, die het niet-bestaande evengoed als het wel-bestaande aan zich gehoorzaam deed zijn.

Als de mond, als het Woord Gods, als God, in de heerlijkheid zijner oneindige, scheppende kracht.

Alle dingen toch zijn door het Woord gemaakt, en zonder hetzelfde is geen ding gemaakt, dat gemaakt is.

Maar zóó, als Woord, als een die zijn werk doet enkel door te spreken, staat hij niet tegenover een ander werk, dat hem opgedragen is, het werk der verzoening van den schuldigen mensch. Zal hij dit werk volbrengen dan moet hij Vleesch worden.

En zoo ooit twee dingen vlak tegenover elkander stonden, dan deze twee: Woord en Vleesch.

Woord — deze titel verplaatst hem naar den kant der Godheid; het Woord was bij God, en het Woord was zelf

God — zegt Johannes. Vleesch — deze uitdrukking wijst hem eene plaats aan in de menschheid; het is de naam, dien wij dragen, wij zwakke schepselen van vleesch en bloed.

Woord — dat wijst hem aan in zijne scheppende kracht, in zijn goddelijk alvermogen, zooals hij, zonder moeite, zonder strijd, sprekende hemel en aarde in het aanzijn roept. Vleesch, dat teekent hem als drager van gelijksortig leven, als van scheppende almacht vrucht is, zelf niet schept, maar volstrekt afhankelijk is van Hem, die het heeft geschapen.

Woord — dat is de hoogste, de scheppende kracht. Vleesch, dat is de zwakheid, de gevoeligheid, de afhankelijkheid zelve, de mensch, zooals hij thans is, gevoelig voor indrukken van genot en smart, vatbaar voor lijden, met den staat der verheerlijkte, vergeestelijkte lichaamelijkheid nog in het verschiert.

En toch moest hij in alles den broederen gelijk worden, des vleesch en des bloeds deelachtig, opdat hij een barnhartig en getrouw Hoogepriester zou zijn, in de dingen, die bij God te doen waren, om de zonden des volks te verzoenen, Hebr. 2: 14, 17.

Niet als Woord, dat is, als degene, die zijn werk doet door te bevelen dat er zij, wat hij wil, dat er zijn zal, kon hij zijn hoogepriesterlijk werk, dat der verzoening onzer zonden, volbrengen; slechts als Vleesch kon hij dat.

Schijnbaar was het laatste onmogelijk. In de zwakheid des vleesch werd hij geroepen tot grootscher werk dan het scheppen eener wereld. De vloek der wet moet gedragen, de eisch der wet moet volbracht worden; hijzelf moet er de gerechtigheid door worden van de kinderen der toekomst eenew, en er een grondslag door leggen, waarop de herschepping aller dingen op rusten kan, tot in alle eeuwigheid. En toch juist als Vleesch is hij tot dit werk geschikt. Zóó, als hij de wereld schept, kan hij de wereld niet verzoenen; daarvoor moet het Woord Vleesch worden, de sprekende een zwijgende, de bevelende een gehoorzamende, de scheppende een wordende, de levengende een gestorvene; want alleen door gehoorzaam te zijn in het vleesch tot in den dood der vervloeking kan hij de wereld ontzondigen en te niet doen dengene, die het geweld des doods had, dat is, den duivel, Hebr. 2: 14.

Maar straks, als hij in het vleesch zijn werk volbracht heeft, treedt hij weer op als Woord, in de kracht, waarin hij optrad bij de schepping tegenover het niet; Woord Gods — zoo heet hij bij zijne wederkomst op de wolken, en het scherpe zwaard, waarmee hij de volken slaat, is niets anders dan het woord zijner lippen, dat werkt, wat het zegt, Op. 19: 13, 15.

En zoo blijkt het zeer in de orde te zijn, dat hij juist Vleesch werd, die van den beginne Woord was. Als Vleesch zet het het werk voort, dat Hij als Woord begonnen was, maar dat de zonde naar allen schijn voor altoos had te niet gedaan. Onze wereld had Hij geschapen, belichaming van den raad, gedenkteken van de heerlijkheid des Vaders; maar Satan had deze wereld onder den vloek gebracht. Zoo scheen het dan als ware de schepping een ijdel werk geweest, een werk, dat zijn oogwit gemist had. Maar de Zoon wordt Vleesch, opdat het werk, dat Hij als Woord had gemaakt, van den vloek ontheven, en voor den Vader blijven zou. Door zijnen offerdood verzoent hij de ertgenamen der belofte met God, en legt hij den grondslag tot de wedergeboorte der gansche schepping. Zoo redt hij het werk zijner handen, en verheft het tot eene hoogte van heerlijkheid, die de hoogte achter zich laat, waarop het op den eersten Sabbat stond. Waarlijk, de Vleeschwording van het Woord waarborgt de bereiking van het scheppingsdoel — des Woords — het bestaan eener wereld, waarin God alles in allen is.

VAN ANDEL.

Leer en Kerkregering.

De Concept-Acte.

III.

Zich afscheiden van de Roomsche Kerk is nog wat anders dan een afscheiden van de Kerk. Het is het verbreken van den band der gemeenschap met de vereniging die in den Paus haar zichtbaar hoofd heeft en in het Trentsche Concilie hare vastgestelde Belijdenis vindt.

En zoo is ook het zich afscheiden van de Ned. Herv. Kerk niets anders dan het verbreken van den band der gemeenschap met de vereniging die sedert 1816 onder dien naam bestond. Het zich afscheiden is eene bloot negatieve daad. Op afscheiding volgt iets positiefs. Die zich afscheidt wordt Roomsche, Doopsgezind, Luthersch, Chr. Gereformeerd, of iets anders.

Zich afscheiden van de Ned. Herv. Kerk, zooals die in 1816 is geworden door Willem I is gemaakt, deden én

de Chr. Gereformeerden in 1834 én de Doleerenden in 1886.

En in de Concept-acte verklaren beiden dat die band voor eens en voor altoos en alzoo finaal door hen is verbroken.

Dat zij deze verbreking deden op eene eenigszins verschillende wijze, ligt in de verschillende omstandigheden van '34 en '86. Door eene andere wijze van doen te volgen, meenden de doleerenden dat zij de aanspraak op de goederen der van ouds Gereformeerde Kerk zouden kunnen handhaven, en hierdoor bekwaam het inderdaad den schijn alsof men iets anders deed en wilde doen dan in '34 was geschied. Sedert de Concept-acte door beiden is aangenomen is echter ook die schijn verdreven en is in het negatieve beider daad geheel een. Beiden scheidden zich af niet van de Kerk; evenmin van de Gereformeerde Kerk; maar van de in 1816 gewordene Kerk. Buiten de Ned. Hervormde Kerk staande, willen geen van beide iets nieuws daartstellen. De aloude Belijdenis, liturgie en kerkorde erkennen ze als de hunne, en met allen die in de Belijdenis met hen verenigd zijn, willen zij, o zoo gaarne, gemeenschap oefenen. Vandaar dan ook de begeerte om Kerkelijk vereenigd te leven.

Dat deze begeerte niet bij allen even sterk is; de mogelijkheid van een kerkelijk samenleven door sommigen wordt betwijfeld en door enkelen zelfs wordt tegengewerkt, laat zich even gemakkelijk verklaren als begrijpen. Wanneer mannen broeders jarenlang in verwijdering van elkaar leefden, tegen elkaar overstonden, zelfs elkaar bestreden, dan ontstond hierdoor eene kloof, die te groot was om op een oogenblik geheel gedempt te worden; en persoonlijke sympathiën en antipathiën moeten wel oorzaak zijn dat wederzijds vertrouwen niet in een oogenblik aller hart vervult.

Waren de doleerende broeders in alles volmaakt en kleeft de Chr. Gereformeerden als gemeenten of als leden geen enkele smet aan, dan was op het zelfde oogenblik elke spanning en elke verwijdering geheel weggevalen. Doch dit is geheel anders. Allen zijn zij menschen, zwakke, zondige menschen, en niet altoos zoeken de geloovigen hetgeen des Heeren is. Doch hoe dit ook wezen moge, er is tusschen geloovigen van dezelfde Belijdenis, liturgie en kerkorde een band, die hen tot elkaar trekt en door de eenigheid des geestes eindelijk de overwinning behaalt over hetgeen hen verdeelt en scheidt.

Vrucht hiervan is dan ook de Concept-acte.

In die acte is zoomin sprake van doleeren als van afscheiden. Alleen wordt beider verhouding tot de Ned. Herv. Kerk, zooals die sedert 1816 bestaat, zoo duidelijk en beslist mogelijk uitgesproken. En dat die verhouding een e dezelfde is, kan alleen dan nog worden betwijfeld, wanneer men bij een van beiden de oprechtheid of de goede trouw durft betwijfelen.

Was nu in het woord des Heeren bij kerkherstel of reformatie een en dezelfde weg of wijze van doen, voor alle tijden, plaatsen en omstandigheden aangewezen, dan zouden er misschien redenen kunnen gevonden worden waarom men de wijze van doen in '34 of die in '86 veroordeelen moest, maar dewijl dit wel door niemand zal worden beweerd of, zoo het beweerd werd, niet bewezen kan worden, mag zelfs in het verschil van de wijze van handelen geen oorzaak worden gezocht, waarom men de vereniging zou tegenstaan. Het station waar én de doleerenden én de Chr. Gereformeerden zijn aangekomen is, dat met het Hervormd Kerkgenootschap voor eens en voor altoos en alzoo finaal is gebroken.

DE COCK.

Politieke Beschouwingen.

Mocht men de toongevende liberale bladen gelooven, dan zou thans »Leiden in last zijn!"

't Ministerie heeft misdaan.

Het heeft den stouwen moed gehad een ontwerp-wet in zake de verkiezing van de Prov. Staten aan de orde te stellen, waardoor, werd het wet, al de leden der Prov. Staten zouden moeten aftreden en straks een geheel nieuwe verkiezing plaats vinden naar een nieuwe kiestabel.

Dat is het partijbelang op den voorgrond stellen; dat is dringen tot constitutioneelen strijd!

Zoo wendt men voor.

Doch men weet wel beter, als men maar eerlijk zijn wil.

Wat toch is 't geval.

Jaren lang reeds hebben de liberalen er zelf op gewezen, dat de kiesdistricten voor de Prov. Staten sedert 1852 onveranderd zijn gebleven, en daardoor een wanverhouding is ontstaan tusschen de bevolking en de afvaardiging, wijl het eene district meer dan het andere in bevolking is toegenomen en ook het getal leden van de eene Provincie meer, van de andere minder moet gewijzigd worden.

Doch nu dit Ministerie met een ontwerp komt, nu springt o. a. het Handelsblad voor »hetgeen zoovele jaren bestaan heeft"

in de bresse; worden de heeren conservatief!

Tot vervelens toe werd en in de Kamer en daarbuiten in den laatste tijd »vrouddig van liberale zijde, dat het Ministerie niets doet en niet denkt aan de bij de stembus afgelegde beloften. Maar nu het toont aan het belooft wel te denken, is 't weer niet goed en wordt beweerd, dat de verkiezingszaken voor de Prov. Staten nog wel wat op den ouden voet kunnen voortgezet worden. En dat zegt nu de partij, die vooral als partij van vooruitgang wil poseeren en de anti liberalen voor reactionairen scheldt!

Eerger is echter de beschuldiging, dat het in deze zaak geen lands- maar partij-belang geldt.

Doch hoezeer in deze het spreekwoord van toepassing is: »zoo de waard is, vertrouwt hij zijne gasten", leert de liberale Rotterdammer duidelijk. Zij zegt met even zoovele woorden: als wij (liberalen) niet meer de overhand hebben in de Eerste Kamer, dan zal het gedaan zijn met de voorzichtigheid en gematigdheid der clericalen; en als zij weten, dat zij bij ontbinding der Kamer een andere Kamer, waarin zij de sterken zijn, kunnen terug krijgen, dan zullen zij met de oppositie der tegenwoordige Eerste Kamer korte metten maken...

Ze erkent dus, dat de liberalen tegen dit ontwerp zijn, wijl ze vrezen, dat het hun oppositie meerderheid in minderheid zal doen veranderen.

Begrepen. Doch laat men dan eerlijk erkennen, dat hunne oppositie tegen het ontwerp slechts op eigen partij-belang rust!

En bovendien. Het Ministerie »verknoot en verknijpt" niet het land naar eigen zin, gelijk de liberalen vroeger zoo dikwijls deden.

»Het teekent", zegt de Standaard zeer juist, »eenvoudig het patroon nu, dat de liberalen zelve geknipt hebben, toen ze nog meerderheid waren", het volgt eenvoudig de districten voor de Tweede Kamer. Willen ze dan nu hun eigen werk afkeuren alleen omdat het hun als partij in uitkomsten wat is tegengevallen? ... Maar dan hebben wij reden om uit te roepen: waartoe brengt partijbelang zelfs »denkende" liberalen! Want, ook de samenvoeging der gemeenten tot districten is, in dit ontwerp, op enkele uitzonderingen na als gevolgen van de Provinciale grenzen — volkomen gelijk aan die, waaraan zij zelve hunne goedkeuring hechten voor 17½ jaar. Alleen zijn bij dit ontwerp ook de vijf meervoudige districten, die liberale partijdeugd voor de verkiezing van de Tweede Kamer liet bestaan, in enkelvoudige geplijst. En hierbij volgt het ontwerp slechts het patroon van der liberalen patroon Heemskerk. Wat wil men toch!

Als om een voorbeeld te geven, de Regeering had willen knippen tot partijbelang, had het de Overijsselsche gemeenten van 't district Lochem zelfstandig moeten laten, maar niet bij de districten Enschedé en Deventer voegen. In 't eerste geval zouden zij hoogst waarschijnlijk anti-liberalen hebben afgevaardigd, terwijl ze nu, in elk geval in 't liberale Deventer, geen wijziging kunnen aanbrengen tot nadeel van de liberalen.

En, laten zij toch niet spreken van »inconstitutioneelen strijd."

Wat zij nu willen bestendigen: een liberale Eerste Kamer tegenover een anti-liberale Tweede, als vrucht van de volksprake, dat is inconstitutioneel, dat is louter partijbelang zoeken. Als echter de Regeering in de eene Kamer een zelfde meerderheid wil als in de andere — handelt zij naar recht, eerbiedigt zij de uitspraken des volks en zoekt zij te bevorderen 's lands belang, dat door een balanceer-politiek niet wordt bevorderd.

NOORDTJIZ.

Buitenlandsche Kerken.

Pastor Flidner schreef in no. 60 zijner »Blaadjes uit Spanje" o. m. met hoeveel bereidvaardigheid hem hulp werd, om onder zijne weeskinderen zeven wezen van leeraars en medearbeiders in het Evangelie op te voeden, o. a. uit Bazel en van een landsman. En in Amsterdam, toen hij daar op zijne rondreis was en ook deze zaak had medegedeeld, klopte hem een broeder op de schouders, toen hij de kerk verliet, zeggende: »Gij kunt mij dadelijk voor een uwer weeskinderen opschrijven."

In zijn wenshuis was voor eenigen tijd door den vader een moederloos kind gebracht, dat reeds als verbrand was van binnen door den brandewijn, dien de buren het gegeven hadden, om welken drank het kind dan ook telkens riep. Doch nu het eenigen tijd met melk is gevoed, groeide het kregel ding van pas drie jaren flink op, tot groote blijdschap van den leeraar. — Het jaar 1888 mag niet ten einde spoeden, zonder dat wij minstens met een woord het groote voor het Evangelie en de wereldgeschiedenis zoo betekenisvolle feit gedenken, dat Spanje voor 300 jaren in groote onrust en verslagenheid bracht, maar de belijders van het Evangelie tot lof en dank stemde, schrijft hij verder. Waarom ik juist in ons »Friedensheims Paz" daaraan herinnerden, zal weldra duidelijk worden. Daar zit ik toch voor mijn Reformatie-museum, dat ik in dezelfde kamer heb aangelegd, waarin Filips II jaren lang zijn bloedige bevelen aan een hertog van Alva heeft uitgevaardigd, tot onderdrukking van het Evangelie in de Nederlanden of tot verbranding der ketters op den brandstapel. Ik neem daar een penning, waarop aan de eene zijde het jaar 1588 staat. Men ziet er een paar Hollanders op, vader, moeder en kinderen, op de knieën liggende, en God om redding smekende. Rondom staat de spreuk: Homo proposit, Deus disposit, de mensch wikt, God beschikt. ... De keizerlijke van den penning vertoont een geweldig groot Spaansch oorlogsschip, dat in tweeën gebarsten is. Uit de raas storten de matrozen zich in zee, en in het rond

staat: »Hispani fugiunt et pereunt, nemine sequente": de Spanjaarden vluchten en vergaan, zonder dat iemand hen vervolgt. Dat was het begin van het einde der geweldige macht, die onder Karel V en Filips II het zich ten trak stelde de Hervorming uit te roeien. Weliswaar verhalen Roomsche geschiedschrijvers, dat Filips dit ontzettende verlies zeer gelaten opgenomen heeft, zeggende: »Ik voer den krijg niet tegen de elementen maar tegen de menschen." Hoe geveinsd deze gelatenheid echter was, kan men opmaken uit het feit dat hij in Lissabon, 't welk toen met Portugal in zijne macht was, een burger liet ontfangen, omdat deze zijne blijdschap over den ondergang der armada had uitgesproken. Doch heeft hij ook Gods stem niet willen hooren, zij heeft toch al die eeuwen luide en verstaanbaar gesproken. Is het niet opmerkenwaard, dat deze gedankenpenning nu in Filips voormalige kamer bewaard werd?" ...

C. M.

In golvende aarde.

Volgens de bepalingen der Roomsche kerk mogen zeltmoordenaars niet in golvende aarde begraven worden. De onlangs overleden Kroonprins van Oostenrijk, die zelf een einde aan zijn leven maakte, is echter, naar het ritueel der kerk, in gewijden grond nedergelgd. Hoe dit mogelijk is? De Paus had er vrijheid toe gegeven, onderstellende, dat de geestvermogens van den Prins niet in gezonden staat waren.

Zoo heeft Rome wel strenge wetten, maar zij past die met beleid en voorzichtigheid toe.

Dit is het oude beginsel, dat in deze woorden is uitgedrukt: het zwaarste van de wet nalaten.

Het is 't onvermijdelijk gevolg van het wettisch standpunt. Men wil de wet, maar — met de noodige uitzonderingen en vrijstellingen. Het is 't farizeïsme in het Christendom; een handelen tegen de waarschuwing des Heeren: Wacht u voor den zaurdeesem der farizeën, welke is geveinsdheid!

Het vrouwelijk predikantschap vindt geen gereeden ingang in Amerika. Reeds zijn een veertigtal dames voor dit ambt gewijd in de laatste jaren; maar zij schijnen veel moeite te hebben, om een kerspel te krijgen. Bij vakature wenden zich de gemeenten 't eerst tot mannen en niet tot vrouwen.

Het Heilsleger is, naar gemeld wordt, in New-York en Brooklyn aan het afnemen. Vroeger had men in de eerste plaats zes legerplaatsen, nu slechts twee; één in de voorstad Harlem, één op een hoizolder. In Brooklyn had men insgelijks zes kampementen, nu slechts vier. — Voor den een weer een ander, zal het Heilsleger denken. Althans in ons land weet het zich meer en meer te vestigen. Ook Kampen wordt een »lager".

VEREENIGING VOOR GERE.

SCHOOLONDERWIJS. RED. DS. T. BOS

FILIPPUS. Red. DS. E. KROPPVELD.

Nieuw lid.

Doe kum.

Aldert Noordewier Contrib. f 2,—

J. NEDERHOED,

Penningm.

Middelstum, 18 Februari 1889.

Hoe men leden voor »Filippus" kan winnen.

Om dit voortreffelijke doel te bereiken, staan ongetwijfeld onderscheidene wegen ons open, waarvan eene o. a. is bewandeld door een der ijverige Correspondenten, die »Filippus" zoo gaarne ziet groeien en bloeien, en soms meer dan zijne zwakke krachten toelaten, de belangen van Gods Koninkrijk behartigt.

Deze broeder zond aan vele zijner kennissen een briefkaart met betaald antwoord, op welke hij een en ander van ons Gereformeerd Traktaatgenootschap vertelde, en hen uitnodigde om bij hetzelfde zich aan te sluiten; terwijl hij ter kennismaking de briefkaart van jaarverslagen en traktaatjes verzegeld deed gaan.

Maar dat zal ook wat gegeven hebben! Of het ook wat gegeven heeft. Natuurlijk hebben wel enkelen geweigerd, of lieten op antwoord wachten; maar de meesten zonden de goede tijding: »schrijf mij als lid voor »Filippus" maar in". Die poging heeft dus niet weinig bijgedragen, om het aantal leden, ter plaatse waar bedoelde Broeder woont, aanmerkelijk te vermeerderen, en is derhalve voor ons allen een zeer navolingswaardig voorbeeld.

Zoude het dan ook niet goed wezen om hetzelfde middel ook eens te beproeven? Wij kunnen op kleine schaal beginnen. Zenden wij b.v. aan vijf onzer kennissen, van wie wij weten, dat zij nog geen lid van »Filippus" zijn, en toch een warm hart hebben voor het Koninkrijk Gods, eens een dubbele briefkaart toe, met de vriendelijke uitnodiging om als lid van »Filippus" te worden ingeschreven.

Niet kwaad zoude het wezen om behalve het laatste jaarverslag en enige traktaatjes er ook een Reglement bij over te maken. Wat we niet hebben, dat wil onze geachte Penningmeester, de H. H. Hoort Jz., Ekstersteeg, KAMPEN, gaarne gratis en franco overmaken, en als het verlangd wordt bovendien de briefkaarten w-l betalen; want die broeder doet niets liever dan leden inschrijven voor »Filippus", veel liever dan dat hij ze moet schrappen.

Beproeven wij derhalve eens, wat we kunnen; bidden we tevens, dat God onze pogingen zegene; en wie weet hoe menig lid wij winnen, en hoe wij ter toebereiding van zondaren nog werkzaam kunnen zijn!

E. KROPPVELD.

